

Poklad

19. - 20. 11.

2016

hradeckých měšťanů a DŘEVO

Tradiční listopadová hra byla letos zkrácena celodenním dětem. Za štíky zavazely čtyři posádky. Nejmladší měli svoji vlastní, bez pomoci komandérek a skautů museli zvládnout všechno úkolů a orientaci ve městě. Zároveň měli povzburovat naše nováčky, pro které bylo vše nezraňné a díky dětem i uprdomně. Starším skautům a skautkám se dávalo dobře, přeci jim už měli značné zkušenosti. Poklad nahones naša klidně jiného oddělu, nicméně vítězi 15. ročníku se stali naši skauti, protože získali nejvíce bodů za zadané úkoly. Po hře se šli zabývat a všichni smíř domů, ale skauty čekala roční výprava do Kounova. Více omí napsala Marta do oddělového časopisu.

Co očekávat od výpravy, na kterou máme mít věci k 24- hodinovému přežití a doporučenou výbavu je sekera, buzola a neoprenky. Čekala nás cesta...

Z Dobrušky až do Kounova

Po dětské hře, jak by řekla Renča, nás skauty čekala další cesta, která měla prověřit naši výdrž a schopnosti. Hned po Pokladu hradeckých měšťanů jsme se tedy vydali na cestu v sestavě deset skautů, Pája a jeden černý labrador jménem Sirius, který neměl zkrátka jinou možnost než jet s námi.

Dostali jsme od Renči vlakové a autobusové spojení a měli jsme jet tím, co stihneme. Nebylo to ale jediné, co jsme obdrželi. Renča nám ještě dala dvě obálky. Obálku s instrukcemi jak máme postupovat, kde máme hledat další vzkaz atd. A ještě druhou obálku. Jejím otevření jsme se chtěli všichni vyhnout, protože to byla obálka nouze. Otevřít jsme ji měli jenom v případě, že bychom byli úplně ztraceni a na pokraji smrti. Bohužel nás k tomu situace donutila.

V autobuse si skauti a skautky zvlášť přečetli pokyny a vyluštili, kde mají najít další. Obě dvě skupiny měly jít spolu, jelikož potřebovaly doplnit svá zjištění ze svých vzkazů, aby mohly společně putovat dál. Po hodinové cestě jsme vystoupili a naše cesta nás měla zavést ke

křesťanskému hřbitovu. Pan řidič byl dokonce tak hodný, že nás popovezl o jednu zastávku navíc, aby nás přiblížil. Po krátkém vyptání na benzince jsme se vydali směrem ke hřbitovu, v jehož zdi jsme měli najít další instrukce k našemu putování. Dopis pro skauty ve zdi ale nebyl. Dvě hodiny jsme kolem ní chodili a svítili baterkami do každé škvíry, ale vzkaz nebyl nikde. Bylo deset v noci a začínali jsme pociťovat bezradost. Přšelo a batohy nám vysílaly do zad známou bolest. Kde je sakra ten vzkaz! Já sama bych propadla pesimismu a sarkasmu, nebyl optimistického přístupu ostatních. Je dobré, když člověk není v takové bezradné situaci sám, protože jsme si byli vzájemně morální oporou. Co naplat. Čtyřikrát jsme obešli hřbitovní zeď a nic jsme nenašli. Zkusili jsme alespoň otevřít dopis pro skautky v naději, že nám to poskytne další stopu. Podle azimutu, který jsme si měli nastavit, jsme nic nenašli a nám zbývala už jenom ta nouzová obálka, která pro nás znamenala ponížení a selhání. Žádná jiná možnost již neexistovala.

„Už opravdu nemá nikdo žádný nápad?“ zeptala se nás Pája, „dobře, otevřeme ji.“ Odevzdaně jsme přihlíželi, jak Pája otevírá nouzovou obálku a čte, že máme buďto zavolat Oldovi, nebo jít do Kounova, kde jsou stany, ve kterých máme přenocovat. Kde je ale Kounov? Zbývá zavolat Oldovi, který podle Renčinych instrukcí hru přichystal.

1. skautský oddíl Jednička Hradec Králové

uděluje

Diplom

15. ročník velké hry na starém městě

O poklad Hradeckých měšťanů

1. místo

Štíky (startovní č. 9)

19. listopadu 2016, Hradec Králové

Do Valského údolí. Podle map.cz jsme tam došli, ale každý by dal asi přednost poklidné noci doma. Nejednou jsme se kousek vrátili, protože jsme šli špatnou cestou a těžké batohy nám to neusnadňovaly. Někteří zůstávali pozadu a jiní svítili optimismem i přes těžké podmínky. Na trase nás čekaly dva brody, které jsme přebrodili bosí a po překonání jsme vklouzli zpět do bot a teplých ponožek. Po druhém brodu následovalo Valské údolí kde jsme potkali Oldu. Naštěstí jsme už žádné úkoly plnit nemuseli a stačilo najít pouze sklenice se zadáním. Potom jsme došli přes louku k rybníku a Zulu nám přečela úsměvnou básničku slouženou z obsahu obou obálek.

Myslím, že teprve teď jsme byli v polovině a byla půlnoc. Druhá část cesty byl jenom útrpný pochod, který jsme museli prostě přežít. Jediný kdo si to očividně užíval, byl můj pes Sirius. Neměl batoh, protože jeho žrádlo a spací karimatku jsem nesla já. K mé velké úlevě jsem to nebyla jenom já, kdo ho vedl. Ostatní si ho střídali a vedli ho na vodítku. Širka byl rád, že jsme byli už konečně na pořádném pochodu, protože šnečí šourání kolem hřbitovni zdi ho opravdu nebavilo a kňučel. Teď to ale byla jiná.

V Bačetině ještě psala Renča Oldovi, jestli jsme v pořádku. Není divu, že se Renča v jednu v noci nospl dobře. Mně by se také nespalo dobře, kdybych někoho poslala na takový pochod.

Do Kounova jsme dorazili cca ve dvě hodiny, lehli jsme a spali. Noc byla studená a já jsem byla vděčná alespoň za toho psa oddechujícího v našem stanu. Co mi ale přišlo jako paradox, byly Renčiny pokyny pro Oldu ve spojení s naší cílovou cedulí, která měla být vyvěšená v Kounově.

Další den jsme v Krabím lese vytěžili nějaké dřevo a jeli domů.

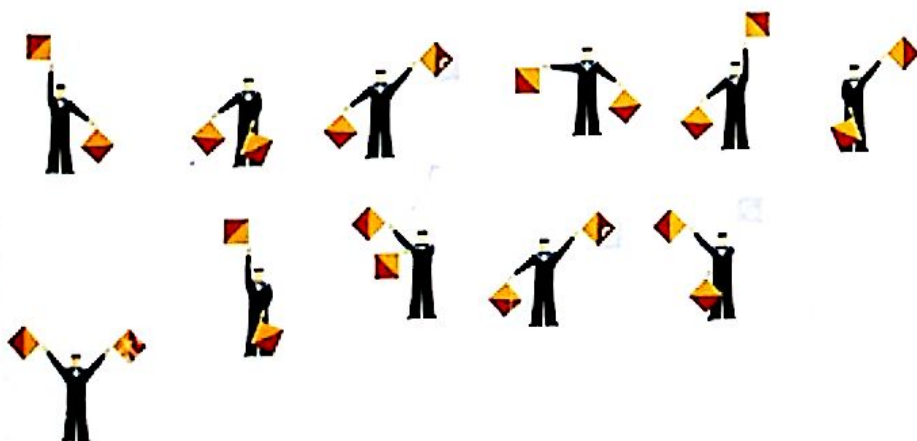
Výprava do Kounova byla pro starší část oddílu a měla za cíl osvočit si skauty s činností a dovednostmi, ke kterým se jinak moc nedostaneme. Hlavně šlo o nocní přesun přírodou, kdy vše vypadá jinak než za světla, orientaci v mapě, přežití v přírodě v chladné noci a jistě také poznání sebe - jak se chováme, když už není úplně příjemně. Medvědí těžka dřeva v Krabím lese byla již „doplňkovou“ činností, aby domošli v zimě zase na chalupu na hřbitvy.

Srovnání nesnáší se uklázkou nekonec musklem jednoduše už orientace v terénu, ale i tak nezbyvá už skauty za jejich výkon, odhodlání a práci pochválit.

HŘBITOV SKAUTI

Další cíl:

JÁ SKAUTING

JÁ SKAUTING